

Jij en de Bijbel

Bijbelverhaal, Sam en Anne, wist je dat, puzzelen en internetten

De ark gaat weer terug naar Israël

De Filistijnen dachten dat ze de God van Israël verslagen hadden. Maar God laat niet met Zich spotten, dat zou Hij hen wel laten merken. Toen de priesters van Dagon, de dag na de overwinning de tempel binnen kwamen, schrokken ze heel erg. Het beeld van Dagon lag op zijn gezicht, precies voor de Ark. Ze tilden het beeld snel op en zetten het weer op zijn plaats. Maar de volgende dag was het nog erger: het beeld was stuk, en de romp lag voor de Ark, zijn hoofd en armen lagen op de drempel. God wilde de Filistijnen zo duidelijk maken dat Hij veel sterker is dan Dagon, en dat de ark daar niet hoorde.

Maar de Filistijnen konden dat niet geloven. Daarom zorgde God voor een vreselijke plaag: iedereen kreeg pijnlijke zweren. En dat was nog niet alles: opeens was er ook een grote muizenplaag. Alles op het land werd opgegeten. Toen herinnerden ze zich de plagen in Egypte, en begrepen ze dat God boos op hen was. De mensen in Asdod stuurden de ark snel naar een andere stad. Maar daar gebeurde hetzelfde. Zo werd de Ark wel vijf keer naar een andere stad gebracht. In elke stad waar de Ark kwam werden de mensen ziek en hadden ze last van de vele muizen.

Ze riepen hun priesters en tovenaars bij elkaar, en vroegen hen: "Wat moeten we toch doen? Kan de Ark niet beter snel naar Israël terug, zodat we niet allemaal sterven? Maar hoe pakken we dat aan?" De priesters hadden wel een idee. Ze moesten een cadeautje meegeven: een kistje met gouden muizen en zweren. Voor elke plaats waar de Ark had gestaan een gouden muis en een gouden zweer. Sommigen twijfelden nog of het echt wel God was geweest die voor de ellende had gezorgd. De priesters bedachten iets dat zou laten zien of het toeval was, of niet. Ze moesten een nieuwe wagen nemen, de Ark met het cadeautje daar op zetten, en de wagen laten trekken door twee koeien die net kalfjes hadden. De kalfjes moesten thuis blijven. Als de koeien naar Israël zouden gaan, dan was de ellende gekomen door God. Maar als de koeien naar hun kalfjes zouden gaan, dan was het toeval. Zo werd het gedaan. De koeien renden al loeiend regelrecht naar Israël. Zo maakte God de Filistijnen duidelijk, dat de ark in Israël hoorde en dat hun Dagon geen god was. Wat gebeurde er verder met de Ark? Dat lees je de volgende keer. N.D.

"Wat eten we vandaag?" Sam had trek. "Spiegelei met ham, broccoli en frietjes." "Lekker!" Later in de keuken kon Sam zijn ogen niet geloven. "Die eieren zijn groot! Waar komen ze vandaan?" "Even raden," zei mama. "Van een boerderij?" "Ja, die van oom Teun. Pa heeft ze meegebracht." "Maar waarom zijn ze zo groot?" "Oom Teun laat de kippen rondscharrelen; hij wil niets met hokken te maken hebben. Zo worden ze groot en gezond."

Anne lustte ook wel ei, maar alleen de dooier. Het witte deel vond ze maar niets; "er zit geen smaak aan," zei ze. Mama probeerde haar uit te leggen waarom dat witte nodig was. "Waar komen kuikens vandaan?" vroeg ze. "Uit het ei natuurlijk", dat snapte Anne ook wel. "Nou, het eiwit beschermt de dooier en zorgt voor extra voeding. Zo kan het kleine kuikentje goed groeien." "Maar er zit geen kuikentje in mijn ei, toch?" "Nee, schat, maak je maar geen zorgen."

Tijdens het eten had Sam nog een vraag: "Hoe komt het dat sommige kippen witte eieren leggen en anderen bruine?" Mama moest even nadenken. "Ik weet het niet, maar het heeft iets met het ras te maken, denk ik. En ik heb gehoord dat een kip met lichtroze oorlellen meestal witte eieren legt, en die met donkere oorlellen bruine eieren. Maar wat belangrijker is, is dat de eierschaal sterk genoeg is om het embryo, of dooier, goed te beschermen."

Een week later mochten Sam en Anne naar oom Teun. Natuurlijk liet hij hen eieren rapen. "Weten jullie hoeveel eieren een kip in één jaar legt?" vroeg hij. "Vijf honderd?" probeerde Anne. Sam dacht dat het er veel minder waren. "Twee honderd, misschien?" "Jullie zijn niet ver uit de buurt; gemiddeld ongeveer drie honderd."

Toen ze weer naar huis gingen, mochten ze nog een doosje eieren meenemen. Mama was er blij mee. "Dan maak ik vanavond roerei," zei ze. Papa had een vraag: "Weet je welke vogel het grootste ei legt?" Ja, de struisvogel, dat wisten ze wel. "Maar wat zegt de Bijbel daarover?" Ze moesten het in het boek Job opzoeken. Daarin vonden ze dat de struisvogelmoeder niet goed voor haar eieren zorgt. (Job 39:16-20). "Aan grootheid zonder wijsheid heb je niets", vond papa.

C.T.

Wist je dat?

Voedsel in Israël

9. Fruit

De profeet Amos zag in een droomgezicht een mand met rijp fruit. Wat zouden dat voor vruchten zijn geweest? Het wordt niet verteld, maar in de Bijbel worden verschillende soorten fruit genoemd. Denk maar eens aan de verspieters. Toen zij in het land Kanaän waren, plukten ze onderweg druiven, granaatappels en vijgen. Druiven en vijgen ken je wel, maar granaatappels zijn

niet zo bekend. Het zijn lekkere, fris zoetzure vruchten. Een granaatappelboom was een kostbaar bezit. Alles van de vrucht was bruikbaar. De schillen zijn niet eetbaar, maar waren een goed middel tegen wormen. Van de bloem van de granaatappel werd rode kleurstof gemaakt, en met de gele binnenste schil kon je leer verven. Als

spit voor het lam, dat voor het Paasfeest werd gebraden, werd een granaatappeltak gebruikt. Het hout is erg vochtig en verbrandt daarom niet zo snel. Gouden granaatappeltjes werden gebruikt als versiering in de tempel en voor de kleding van de Hogepriester.

In de zomer was alle fruit rijp. Niet alles werd meteen opgegeten. Druiven, vijgen en dadels werden gedroogd. Rozijntjes, gedoogde vijgen en dadels waren voor de winter. Van vijgen en dadels werden ook heerlijke koeken gemaakt. Maar, hoor ik je denken, dadels worden toch niet genoemd in de Bijbel? Dat klopt, maar uit onderzoek is bekend, dat met een 'palmboom' een dadelpalm werd bedoeld. Toen de Israëlieten in de woestijn bij palmbomen kwamen, waren ze heel blij; want ze hingen vol dadels. Een lekkernij die ze lang niet gegeten hadden. Wat zullen ze gesmuld hebben! Dadels hoorden toen en nu, net als brood, bij het dagelijks voedsel. Het ontbijt bestond uit brood of dadelpap. Dadelhoning was een heerlijk zoetmiddel, dat je nog steeds kunt kopen.

Maar ook citrusvruchten, zoals de citroen was in Bijbeltijd al bekend. Op tekeningen, vooral die van het Loofhuttenfeest, is dat goed te zien. Ze kenden nóg een kleine, lekkere vrucht. Op rotsachtige plekken groeien in het wild eetbare bloemknoppen, die wij kappertjes noemen. Wij eten ze uit een potje; zij aten, en eten ze nog steeds, gedompeld in zout of zure melk. In de mand die Amos zag, kan dus veel verschillend soorten fruit gezeten hebben. N.D.

Internet

Heb je wel eens een struisvogel gehoord? Nee? Luister dan maar eens op <http://www.dierenheuvel.nl/index.php?m=Kinderzoo&s=dierengeluiden>

Op schooltv zijn altijd weer leuke filmpjes te zien. Zo ook over kippen: http://www.schooltv.nl/beeldbank/clip/20031127_cndpclipsb14kip; en een struisvogel kijken dat uit het ei kruipt: [clip/20082905_struisvogel01](http://www.schooltv.nl/beeldbank/clip/20082905_struisvogel01)

Op <http://www.youtube.com/watch?v=b-t29cGzz0> zie je hoe je een granaatappel lekker klaar maakt

GOED OF FOUT ?

Geef bij de zinnen over het leven van Samuël aan of ze goed of fout zijn. Als je het helemaal goed gedaan hebt, lees je de namen van de zonen van Eli. Succes!

- 1 De ouders van Samuël kwamen uit Silo.
- 2 De moeder van Samuël heette Hanna.
- 3 Eli was in die tijd de priester.
- 4 Eli had 2 zonen die deden wat God van hen vroeg.
- 5 Samuël was een tiener toen hij naar Eli ging.
- 6 God riep Samuël 4 keer in een droom.
- 7 De Filistijnen namen de ark eerst mee naar Askelon.
- 8 De zonen van Eli stierven in de strijd.
- 9 Eli viel van een trap en brak zijn nek.
- 10 De ark werd in de tempel van de god Dagon gezet.
- 11 God strafte elke stad waar de ark naartoe ging.
- 12 Na 12 maanden werd de ark teruggestuurd.
- 13 De ark werd naar Abinadab gebracht.

goed	fout
A	H
O	A
F	R
M	N
O	I
P	Z
E	I
N	D
A	E
C	G
H	A
D	A
S	T

Oplissing:.....